

verta nenästä

KIRJOITTAJA OTTAA KANTAA.

Jäsenistöä ei voi jakaa kahtia

Johanna Korhosen läksiäispääkirjoitus *Journalistissa* 25. syyskuuta herätti taas kerran kysymyksen lehden ja sitä julkaisevan järjestön tarkoituksesta.

Kyllä, Journalistiliiton on uudistuttava. Se ei kuitenkaan etene, jos jäsenkunta jaetaan kahtia niihin, jotka osallistuvat järjestötoimintaan, ja niihin, jotka eivät osallistu. Tällainen jako on mieleton.

Me kaikki olemme ensisijaisesti oman ammattimme taitajia. Olemme tulleet alalle tehdäksemme työtä, josta pidämme. Osa meistä hoitaa oman työnsä ohella erilaisia luottamustehtäviä. Tuskin missään muussa liitossa on näin suuri osa jäsenistä ollut josain vaiheessa järjestötehtävissä. Luottamustehtävien vaatavuus vain lisääntyy, kun paikallisen sopimisen painoarvo kasvaa. Sen ei pitäisi olla mitään erillistä ay-toimintaa, joka muuttaa jäsenen statusta.

Mitä seuraisi, jos kaikki ajattelisivat vain omaa yksilöllistä etuaan? Jos ei olisi järjestöä, niin kuka neu-

vottelisi alan työehtosopimuksen ja valvoisi, että sitä noudatetaan?

Journalisti on lehtenä kehittynyt hyvään suuntaan, mutta työtä on yhä edessä. Toimitus voisi miettiä, miten lehti uudella ja luovalla tavalla kertoisi, että järjestötoiminnassa onkin järkeä. Tämä olisi tärkeää, koska monen nuoren kuva liiton toiminnasta on epäselvä. Muutaman kerran autoin erästä nuorta työntekijää hänen pulmissaan. Hän ei ollut maksanut jäsenmaksua, joten kerroin, että pääluottamusmies on osa liiton tarjoamaa palvelua. Ihmeissään hän sanoi luulleensa, että luottamusmiehet vain jotenkin itsestään selvästi kuuluvat työpaikan organisaatioon.

Liitolta tarvitaan selkeitä linjauksia ja päätöksiä. Kovalla melskaamisella ja konsultoinnilla synnytetty Liitto 10 -projekti ei ole valmis. Vuosia on puhut-

tu siitä, että yhdistykset eivät ole enää keskeinen yhteys jäsenten välillä. On toistettu, kuinka väärin on, että liiton jäsentuloista viidennes menee yhdistyksille ja osastot saavat vain pieniä rippeitä. Suhteen pitäisi olla vähintään 10 prosenttia ja 10 prosenttia. Jotkin yhdistykset ovat jopa niin varakkaita, että pystyisivät pyörittämään omillaan toimintansa.

Journalistinen työ ja edunvalvonta tahtuvat työpaikoilla, osastoissa ja konserneissa, ei yhdistyksissä. Kun pidin Tampereella yhdistyksen TES-infon, paikalle tuli alle 10 ihmistä. Seuraavana päivänä samaan infoon omalla työpaikallani tuli ilman etukäteismainostusta 40 ihmistä. Myös liiton päätäntäelimien valinta pitäisi siirtää niin lähelle jäsentä kuin mahdollista.

Juha Lehtinen

AAMULEHDEN TOIMITTAJA JA PÄÄLUOTTAMUSMIES

Liitto10 -projekti ei ole valmis.

Onko Stubbilainen avoimuus sittenkin kupla?

Rakkaus on elämän hienoin asia. Mutta kun toimittaja – tai jopa kokonainen kansa – rakastuu poliittikkoon, jäljet pelottavat. ”Kirjamesuilla hurrattiin stubbilaiselle avoimuudelle” otsikoi *Helsingin Sanomat* **Esa Mäkisen** jutun 24. lokakuuta.

Joskus 1970-luvulla monet toimittajat ja monet kansalaiset rakastivat Neuvostoliittoa. Olemmeko edistyneet, kun me nyt rakastamme uutta uljasta ulkoministeriämme?

Olisiko suomalainen media voinut tarkastella kriittisesti sitä, kuinka europarlamentaarikko **Alexander Stubb** toimi europarlamentin uusia lobbaussääntöjä koskevassa mietinnössä juuri ennen Suomen ulkoministeriksi siirtymistään?

Onneksi Euroopan parlamentti loppujen lopuksi vaati lobbauksen pakollista läpinäkyvyyttä, lobbareiden nimien julkistamista ja rahoituksen avoimuutta, päinvastoin kuin Stubb alun perin esitti.

Veikko Tarvainen
”VAPAA” TOIMITTAJA

Lipponen keksii omat sääntönsä

Paavo Lipponen levittää muunneltua totuutta vierailustamme hänen työhuoneensa ovella kesällä 2007 (*Journalisti* 6. marraskuuta). Lipponen kirjoittaa ”selkeästä säännöstä”, jonka mukaan ”ehdottomasti kiellettyä on mennä kansanedustajien työhuonekerroksiin”, ja josta säännöstä huolimatta kopitimme hänen oveaan.

Totta on vain se, että kopitimme hänen oveaan. Ovelle olimme löytäneet eduskunnan vahtimestareiden ystävällisellä

avulla. Ovelle ilmestynyt Lipponen ärsi, että meillä ”ei ole mitään asiaa tänne” eikä oikeutta lähestyä hänen työhuonettaan ilman ennakkovaroitusta. Hämmästyimme reaktiota, ja tarkastimme tietysti säännöt välittömästi uudestaan eduskunnan vahtimestareilta. Heidän mukaansa Lipponen silloisen työhuoneen käytävälle ei ollut asetettu mitään liikkumisrajoituksia akkreditoituille toimittajille.

Kävimme ovella, koska Lipponen oli puhelimesta väittä-

nyt, että hän ei ole koskaan tehnyt minkäänlaista päätöstä niin sanotusta Rosenholz-aineistosta. Meillä oli ulkoministeriön asiakirja, joka todisti Lipponen päättäneen Rosenholz-aineiston julkisuusehdoista. Pidimme ristiriitaa niin erikoisena, että halusimme keskustella kasvotusten.

Lipponen vetoaa liikkumisrajoituksiin kansanedustajien työhuonekerroksissa. Lipponen ei kesällä 2007 ollut kansanedustaja. Hän oli eläkeläinen, jolle oli hallinnollisella päätöksellä an-

nettu erikoislupa kirjoittaa muistelmiaan ja *Järki voittaa* -pamflettiaan kaupalliselle kustantajalle veronmaksajien maksamassa huoneessa. Oikea kysymys ei olekaan, oliko meillä oikeus oleksella kyseisellä käytävällä. Oikea kysymys on, oliko Lipposella.

Sittemmin Lipponen asiallisesti luopuikin työhuoneestaan eduskunnassa.

Katja Boxberg
Taneli Heikka

TOIMITTAJAT
ALMA MEDIAN HELSINGIN-TOIMITUS

Jokelan koulukeskus kiittää

Tuusulan kunta toivoi, että Jokelan koulukeskus voisi viettää koulusurmien vuosipäivän omassa rauhassaan. Haluamme kiittää tiedotusvälineitä toiveen huomiointamisesta. Henkilökunta ja oppilaat muistivat vuosipäivänä vainajia, mutta yhtä paljon elettiin tätä päivää ja suuntauduttiin ajatuksissa ja mielikuvissa tulevaisuuteen.

Toimittajat ja kuvatoimistot ottivat yhteyden kunnan tiedotajaan tai tiedotuksesta vastaa-

Yhteistyö oli erinomaista.

viin. Toimittajat noudattivat sopimuksia haastattelujen ja kuvausten ehdoista, ja yhteistyö oli erinomaista. Siitä kiitämme.

Koulusurmat eivät vaikuttaneet vain koulukeskukseen, vaan koko yhteisöön. Vuosipäivänä koulukeskuksen viereisen lam-

men rannalle ja muistomerkiksi tulleelle kivelle tuotiin noin 3 000 kynttilää. Ne symboloivat Jokelan kollektiivista surua.

Yhteisönä Jokela on käynyt omaa toipumisprosessiaan, jossa vuosipäivä oli yksi etappi. Toivomme, että media suhtautuu edelleen vastuullisesti kaikkien Jokelan koulusurmiin liittyvään tiedottamiseen. Pyydämme noudattamaan varovaisuutta ja sensitiivisyyttä, mieluiten pidättäytyä siitä, koska jokainen kir-

joitus tai ohjelma on väliintulo. Vaikka tarkoitus olisikin hyvä, ne saattavat häiritä yhteisön tasapainoa ja viedä sitä taaksepäin toipumisessa.

Elina Kortekallio
REHTORI
JOKELAN KOULUKESKUS

Kirsti Palonen
PSYKOLOGI, PSYKOTERAPEUTTI
JOKELAN JÄLKIHOIDON KOORDINAATTORI

Riikka Uusikulku
TIEDOTTAJA
TUUSULAN KUNTA